

en saadan Betragtning, at Jordskylden vilde komme, men Modstandere eller lige-gyldige overfor dette store Spørgsmaal kunde stemme for Forslaget ud fra den Betragtning, at det var rigtigt at skaffe det bedst mulige Grundlag for Drøftelsen, men at man ikke bandt sig til noget. I øvrigt blev et saadant Forslag i Samlingen 1913—14 vedtaget af Folketinget uden Modsigelse, end ikke fra Højre, medens i Aar det ærede Medlem, der repræsenterede Højre i Folketingets Udvalg, modsatte sig dette.

Til Lovforslaget, som jeg her har skildret det, er der fra Ministeriets Side føjet dette, at man, som man ogsaa tidligere har været stemt for i begge Rigsdagens Ting, gik til en Ændring af Fradragsreglerne, saaledes at man fik et fast Fradrag i Afgiftspligten for alle Ejendomme, og det afgiftsfrie Beløb havde jeg i Lovforslaget sat til 2,500 Kr.; saaledes har det ogsaa været vedtaget tidligere. I Folke-tinget og særlig i Udvalget, maa jeg sige, var der nogen Diskussion om denne Sag. Nogle ønskede at sætte det afgiftsfrie Beløb noget højere, nemlig helt op til 3,000 Kr., medens jeg mente af Hensyn til Statskassens Tarv at maatte holde paa, at man ikke gik højere end til 2,500 Kr., men samtidig tilbød jeg, at man kunde indsætte en Bestemmelse om, at der for Ejendomme under 3,000 Kr. ikke betales nogen Afgift, altsaa at det Mellemrum mellem 2,500 Kr. og 3,000 Kr. blev afgiftsfrit. Imidlertid maa man jo sige, at det, som er saa tiltalende ved et gennemført og ensartet Afdrag, er det, at Grænsebestemmelserne falder bort, at man ikke skal ind paa dette, at en Ejendom til 6,000 Kr. kan blive afgiftsfri for et eller andet Beløb, medens den til 6,100 Kr., som den nuværende Lov er, kan rammes med den hele Afgift. Vi enedes saa i Folketinget om at sætte det afgiftsfrie Beløb til 2,800 Kr., et Tal, som i og for sig, maa jeg tilstaa, ikke tiltaler mig, men som jeg er gaaet ind paa for Enighedens Skyld, og fordi da alle Partier kunde samles om et Forslag af den Art, og det er dette Tal, som Lovforslaget indeholder, naar det nu kommer til det høje Lands-ting.

De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget er Smaabestemmelser i Forhold til de store Ting, der her er nævnte: den nye Vurdering til Ejendomsskyld til næste Aar, Jordvurderingen, Bestemmelsen om Periodens Forkortelse og Bestemmelsen om Fradraget. Det er Smaabestemmelser, der nærmest

falder ind under Ejendomsskyldlovens Revision. Jeg har advaret mod, at man drog hele Ejendomsskyldloven ind til Revision. Skulde man det, maatte det ske paa Grundlag af et Forslag, der var fremsat af Ministeriet og bygget paa de Overvejelser, man allerede har modtaget fra Over-skyldraadet, men jeg har ikke kunnet modsætte mig, at enkelte Smaabestemmelser, der syntes mig selvfølgelig, kom ind i Lovforslaget. Der er ikke fra nogen Side i Folketinget fremsat nogen Indsigelse derimod, og jeg skulde haabe, at det heller ikke vil ske i Landstinget. Det er Bestemmelsen om, hvordan Vurderingen af Skovejendomme finder Sted, Bestem-melsen om, at Vurderingsmændene vælges efter Forholdstal, og endelig Bestemmelsen om, at Bøden kan blive lavere end de 100 Kr., som nu fastsættes i Ejendomsskyldloven. Faren ved at have en saa høj Bøde som 100 Kr. er jo den, at man nødtigt gik til at idømme den, saa at Folk slap for Bøder, de skulde have haft. Man er derfor gaaet ned til 20 Kr. Dette er Smaabestemmelser, som jeg ikke kan tænke mig vil møde nogen Modstand her i Tinget. Hovedbestemmelserne har jeg nævnt, og jeg skal meget anbefale, at man vedtager Lovforslaget. At vi faar en ny Vurdering til Ejendomsskyld i 1916, kan neppe nogen kalde urimeligt eller upraktisk. Ejendommene er steget saa stærkt, og de Værdsættelser, vi har nu, er saa lidt stemmende med de faktiske Forhold, at man af Hensyn til baade Staten og Kommunerne maa ønske, at vi nu faar den rigtige Vurdering tilvejebragt. Selv om man vil indvende mod denne Vurde-ring i 1916, at den kommer paa et Tids-punkt, hvor Priserne maaske er meget høje, kan man sige, at naar man allerede gaar til en ny Vurdering i 1919, er Faren ikke stor. Det er naturligvis Grundsynspunktet for dette Lovforslag, at den nye Vurde-ring finder Sted allerede til næste Aar, men samtidig maa jeg meget anbefale, at man nu gaar til en almindelig Jordvurdering. At modsætte sig den vil neppe nytte noget, man kan naturligvis maaske atter udskyde den nogle Aar, men den vil sikkert komme, og jeg tror, at det da af alle Grunde er rigtigst at tage den nu. Ogsaa Hensynet til Statskassen og Kommunernes Kasser turde være medbestemmende, idet man senere neppe kan faa denne Foranstaltning udført saa billigt. Jeg skal hermed til-lade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Ting.